

Högre utbildning

Reportage från NU2012. Johan Gärdebo* & Fredrik Härlin, Masterstudenter vid Uppsala universitet

Som student är det intressant att vara i ett sammanhang som NU2012 där man talar om vad som är bra för oss studenter. Den här återblicken är en kombination av reportage och vårt perspektiv på upplägget av konferensen. Vi besökte NU2012 för att hålla presentationer och diskussioner om studenter som resurs i varandras lärande. I viss mån handlar det om att ändra på konceptet av "studenten" till att bli en medskapare, eller kollega, av utbildning. Gränsen mellan oss som studenter och oss som kollegor börjar därmed suddas ut, detta även i takt med att våra utbildningar börjar lida mot sitt slut. Men för argumentets skull – här kommer ett studentperspektiv på NU2012.

Konferensen NU2012 hölls på temat *gränslöst lärande* i Göteborgs gamla ombyggda postkontor. Konferensaktiviteterna började däremot redan på resan dit. Bland deltagarna från Uppsala universitet fanns en påtaglig lekfullhet i diskussionerna och en spänd förväntan på perrongen i väntan på tåget. Det ligger i NU-konferensens koncept att träffa kollegor och vänner från landets olika lärosäten vars gemensamma nämnare är intresse för lärande – att åka bort blir ett sätt att komma hem för högskolepedagoger.

Trots sena kvällars planering och förberedande satt undertecknade likväl på tåget och diskuterade innebörden av inskickade abstracts och gjorde radikala ändringar i presentationsuppläggen. Det kan tilläggas att vi inte var de enda som arbetade febrilt med presentationernas utformande på väg mot NU2012. Prokrastination tycks vara akademins kroniska sjukdom från vilken lärare försöker bota sina studenter, men kanske också smittar av sig med. Hela det pedagogiska tåget mot Göteborg bestod alltså av ett hetsigt planerande i hur presentationerna skulle se ut och synkroniseras med varandra. "Sista minut", men också väldigt levande, och kreativt.

Väl på plats i gamla posthuset mångfaldigades entusiasmen av efterlängtrade återseenden och introducerandet av nya kollegor till kontaktnät. Härefter följde konferensen med de övergripande inslagen av huvudtalare, workshops, postersessioner, rundabordsamtal med begränsat antal medverkande och nätverkande vid fikapauser och middagar. Det är framförallt mötena och nätverkandet som utgör NU-konferensernas hjärta. Till detta hör att upplägget för huvudtalare ännu lämnar mycket att önska vad gäller den pedagogiska utformningen.

De flesta huvudtalare, både rektorer och keynotes, siktade något ovanför huvudet på sina ämnen och målgrupp. Det är i sig viktigt att beslutsfattare och kunniga personer deltar, och visar att högskolepedagogik är viktigt. Men fokus bör ligga på de gemensamma intressena snarare än vad man som föreläsare har gjort och lyckats med. De presentationerna som slog högst var dem som argumenterade utifrån hjärtefrågor och samtidigt bjöd in till samtal.

Pam Fredman hade bråttom att bli färdig med inledningsanförandet, och få av hennes poänger om nätverksbildningar hann drivas hem till oss åhörare. Kerstin Norén tog på slutet av konferensen tid att tala om riskerna med nuvarande utvärderingssystem och uppmanade deltagarna till att arbeta med frågan nationellt, att solidariteten pedagoger emellan är starkare än konkurrensen mellan lärosätena.

* Författarkontakt: johan.gardebo@gmail.com

Huvudtalarna föll inom olika kategorier. William Rankin var retoriskt kunnig och framförallt underhållande, Kerstin Korsgaard Sorensen hade många avancerade poänger som försvårades med de väggav-ord som powerpoint-bilderna utmanade åhörarna att klättra över. Gina Wisker utmärkte sig med att ställa frågor och väcka diskussion bland åhörarna. Hennes upplägg gav effekt bland deltagarna och bör utvecklas vidare hos kommande presentatörer. Samtidigt bjöd årets evenemang på mer interaktiva föreläsningsformat än föregående NU2010 då sociala medier lyftes fram som nytillskott i lärandet.

Pedagogernas diskussionsfärdigheter kom tydligt till uttryck senare under presentationer och rundabordssamtal, även om just *borden* ibland saknades så improviserades det friskt kring mötesformerna. Att återge innehållet av dessa presentationer gör sig svåriligen i ett enda reportage. Men ska något sägas var det att konsensus fanns till att skapa utbildning *med* studenter snarare än *till* studenter.

För temat *gränslöst* lärande låg starkt fokus på webbaserade lärandeplattformar och integrerandet av undervisningen i ”verkligheten”, exempelvis projekt som omsätts i praktiken och ämnen som engagerar studenterna. Samtidigt fanns diskussioner om högre utbildnings uppdrag som kritisk granskare av samhället, att inte stanna vid vad som anses lönsamt utan att fortsätta ifrågasätta.

Gränslösheten på NU2012 hade vissa begränsningar i språket. Huvudsakligen gavs det mesta på svenska, och flera komiska anslag följde med bitvis kombination av andra språk. Även om deltagarna i huvudsak är svenska finns frågan hur denna konferens ska utvecklas framöver, nå ut och bli en del av internationaliseringsprocesserna som både myndigheter och lärosäten ägnar sig åt. Dels handlar det om i vilken mån NU-konferenserna ska kommunicera sitt innehåll till samhället, men också att större delen av forskningsresultaten får genomslagskraft först när de publicerats på engelska. Vad detta innebär för en svensk, forskningsförankrad, undervisning är en fråga som borde få mer utrymme på en högskolepedagogisk konferens.

I övrigt fyllde middagar, mässa och stående fika sin funktion med möjlighet till nya möten och samarbeten. En del av konferensens middagssamtal knöt an till temat på undertecknades egna presentationer– för att tillåta individuell prestation krävs en struktur för individer att handla inom. Och NU2012 utgjorde mycket riktigt en sådan struktur, både med och utan huvudtalare.

Resan hem från NU2012 och Göteborg hade inte samma lekfullhet som tågresan dit, vi studenter och alla pedagoger har återvänt till respektive lärosäte, tillbaka till verkligheten efter tre dagar av möten. För studenter som deltog återstår att ta igen skolkade studier. Men för oss alla finns idéer och samarbeten att arbeta med inför nästa konferens i Umeå. Om undertecknade då finns kvar inom högskolevärlden återstår att se, oavsett vilket hoppas vi att mötena pedagoger emellan gör det.